

BÉKEHARANG

HITÉBRESZTŐ, HITMÉLYÍTŐ, ERKÖLCSNEMESÍTŐ LAP
MEGJELENIK ÉVENTE TÍZSZER

ELŐFIZETÉSI DIJ EGYÉVRE 2 P. EGYES SZÁM 20 F
Szerkesztőség: Kaposvár, Németh István-utca 2
Kiadóhivatal: Budapest, VI., Felsőerdősor 5. III. emelet

Az üdvösség alapja és bizonyossága.

Wesley János naplójából.

(Harmadik közlemény).

Ami azután május 24-én, szerdán történt, azt legjobb, ha részletesen mondom el és előre bocsátom mindazt, ami a jobb megértésre szolgál.

1. Azt hiszem, hogy 10 éves koromig „a Szentlélek azon megtisztító erejét”, amit a keresztség által nyertem, nem vesztettem el, miután szigorúan neveltek és nagy körültekintéssel odahatottak nevelésben, hogy csak Isten igéjének minden parancsának tökéletes betartása által üdvözülhetek. Nagy gondot fordítottak arra, hogy ezt minél jobban megértsem. Ami a külső kötelességteljesítést és a nyilvánvaló bünt illette, meg is értettem ezen nevelést, de a belső engedelmisség és a megszentelődés kérdése teljesen homályos és érthetetlen volt előttem. Így sem a törvényt, sem a Krisztus evangéliumát nem értettem.

2. 10–16 éves koromig internátusban nevelkedtem. Mivel ott a külső nyomás hiányzott, hanyag lettem és általam felismert nyilvánvaló bűnökbe is beleestem. A szentírást azonban még naponként olvastam és nem felejtettem el reggel és este imádkozni. Az üdvösségbe vetett reményemet akkor alapoztam: 1., hogy azért nem vagyok oly rossz, mint sok más ember, 2., vallásos érzelmű vagyok és 3., hogy olvasom a bibliát, templomba járok és imádkozom.

3. Mikor azután az egyetemre kerültem, teljesen csak forma hitéletet éltem. Egész idő alatt semmit sem tudtam belső megszentelődésről. Csak urvacsora előtt és utána voltak némi lelkiismeret furdalásaim. Nem tudom mire építettem akkor az öröküdvösségbe vetett hitemet, hisz állandóan vétkeztem az ellen a kis világosság ellen, ami bennem volt.

4. Mikor körülbelül 24 éves voltam, apám

arra készítetett, hogy avattassam fel magam diakonusnak, majd lelkésznek. Ebben az időben került a kezembe Kempis Tamásnak a „Krisztus követése” című könyve is. Megismertem belőle azt, hogy az igazi hit a szívben van és Isten parancsa kihat úgy gondolatainkra, mint szavainkra és cselekedeteinkre egyaránt. Sokszor bosszankodtam Kempisre, mert oly szigoruan veszi a lelkiéletet. Naponként egy-két órát töltöttem imában és igyekeztem azért életemet Isten igéje szerint berendezni és hetenként vettem urvacsorát. A végén is jó keresztyénnek tartottam magam.

5. Mikor azután egy másik egyetemre iratkoztam be, egy csapásra szakítottam minden könnyelmű és értéktelen barátommal és mindjobban a szemem előtt lebegett az időnek a fontossága. Mindjobban odaszenteltem magam tanulmányaimnak és féltve őriztem szívemet minden bűntől. Kértem másokat is, hogy hozzám hasonlóan éljenek kegyes életet. Több jó vallásos könyvnek a befolyása alatt még mélyebben szenteltem oda magam az Urnak, amit azelőtt nem is ismertem és igyekeztem úgy külsőleg, mint belsőleg Isten igéje szerint élni. Erre építettem abban az időben üdvösségemet.

6. 1730-ban kezdtem a betegek látogatni, a szegényeknek és betegeknek segítségükre sietni és mindenkin testileg és lelkileg segíteni. Ennek a célnak elérése érdekében minden élvezetről lemondtam, hetenként kétszer böjtöltem. Az önfeláldozásnak semmilyen fajtájától nem riadtam vissza. Lelkiismeretesen éltem a kegyelmi jegyekkel. Igyekeztem csak Istennek akaratát és nem a magam akaratát teljesíteni. Egyszerre világossá lett előttem, amint a halál közeledését éreztem, hogy minden igyekezetem ellenére nincs vigaszom Isten előtt és bizonyosságom arról, hogy gyermekének fogadott volna. Rájöttem arra, hogy fővényre építettem.

7. Nemsokára azután egy komoly lelkiember mindjobban megerősített abban, hogy a külső cselekedetek nem elégségesek az üdvösségre. Rámutatott arra, hogy keressem a belső

Tartalom.

1. Az üdvösség alapja és bizonyágtétele. (H. H.) — 2. Évi konferenciák. — 3. Hitler ajándéka egy német methodista gyülekezetnek. (I. J.) — 4. A Iator a keresztfán. — 5. A néger álma. — 6. Egy ősmethodista vasgyűrű. (Plalsh H. — 7. Hírek a nagyvilágból. — 8. Hazai hírek. — 9. Irodalom. — 10. Hol és mikor tartunk Istentiszteletet?

megszentelődést és a léleknek Istennel való egyesülését. De rájöttem arra, hogy a belső megszentelődés után való törtetés — sok ima és bűnbánat tartása stb. — is az „én”-nek a műve lehet és nem vezet célra.

8. Ezen a megfinomodott uton, amelyen jócselekedetek, belső ima gyakorlása és hasonló cselekedetek árán akartam elnyerni üdvösségemet békességet nem találtam. Majd elhagytam Angliát. A hajón Isten csodálatosképpen 26 morva testvért rendelt mellém utitársnak. Ezek megmutatták nekem a hit által való megigazulást, de én túl okosnak tartottam magam arra, hogy ezt oly egyszerűen elfogadjam tőlük, továbbra is azt az igazságot hirdetem, amely életet nem képes adni az embernek.

9. A Savannában eltöltött idő alatt igehirdetésem meddő maradt. A hit által való megigazulást nem ismertem, úgy nem is hirdethettem. Most éreztem legjobban, hogy törvény alatt állok. Tudtam, hogy a törvény lelki és jó. A belső ember szerint gyönyörködtem is benne. De én testi és a bűn alá rekesztett vagyok. Amit cselekszem, azt nem akarom, amit nem akarok, azt meg megcselekszem. (Roma 7, 14—23).

10. A bűn általi rabszolgaságnak ebben a rettenetes állapotában állandóan harcoltam, de sohasem győztem. Azelőtt akarattal vétkeztem, most már akaratom ellenére, de most is kellett vétkezniem. Elestem, megint felkeltem, újra estem. Sokszor a bűn győzött, utána nagyon levert voltam. Amint azelőtt megtapasztaltam a törvénynek félelmét, úgy most itt-ott a kegyelemnek vigasztaló erejét. Ez a harc sokszor térdre készítetett, különösen, ha bajban voltam. Néha nagyon is megvigasztalódtam, úgy hogy pár pillanatra a hitből való életnek boldogságát éreztem. De azért még mindig a törvény és nem a kegyelem alatt álltam. Egy állapot, amellyel sajnos sok keresztyén élete végéig megelégszik. Én csak küzdöttem a bűn ellen, de nem voltam szabad tőle. Nem is bírtam a Szentléleknek bizonyosságát a szívemben. Nem is nyerhettem el, mert nem csupán hitből akartam ezt elnyerni, hanem a törvény cselekedetei által.

11. Amidőn 1738 utban haza felé halálveszedelembe jutottam, tudtam, hogy egyedül a hitetlenségem volt a félelmemnek az oka. Beláttam, hogy egy a szükséges dolog, hogy élő hitem legyen. Nem tudtam, hogy még nincs meg ez a hitem, azt gondoltam csak, hogy még nincs elég ebből a hitből. Böhler Péter azonban, akit Isten számomra elkészített, megmutatta nekem a hit lényegét és nyomatékkal rámutatott két gyümölcsére ennek a hitnek, amelyek nélkül igazi hit nincs is és pedig: „A bűn feletti győzelem és a bűnbocsánat tudata általi állandó béke”. Ez teljesen megzavart és új evangéliumnak tartottam e tant. Ha ez igaz, gondoltam magamban, akkor nekem nincs hitem. De nem akartam ezt magamról elhinni. Azért vitatkoz-

tam is, amennyit csak tudtam és igyekeztem bebizonyítani, hogy van ott is hitélet, ahol hiányzik az állandó békesség és a bűnbocsánat tudata. Már régóta kioktattak abban, hogy a szentírásnak azon helyeit, amelyek ezt tanítják valahogy kiküszöböljem a szentírásból és azokat, akik mást tanítottak, mint én egyszerűen presbyteriánusoknak neveztem.

12. Amikor újból találkoztam Böhler Péterrel, közösen megállapodtunk abban, hogy a szentírás és a tapasztalat alapján vizsgáljuk ki e fontos igazságot. Mihelyt igazán csak a szentírásra figyeltem és nem az emberi tanításokra, rájöttem arra, hogy a szentírás nekem egyáltalában nem ad igazat, most már csak az a remény élt bennem, hogy a tapasztalat nekem fog igazat adni. De már másnapra hozott Böhler Péter három tanut, akik teljes őszinteséggel elmondták, hogy nyerték el bűneiknek bocsánatát és bűneiktől való szabadulásukat hit által. Egyhangulag állították azt, hogy ez Isten kegyelmi ajándéka és Isten bizonyára kész mindenkinek megadni ezen drága ajándékot, ha komolyan keresi az ember. Én most teljesen meg voltam győződve arról, hogy ezeknek az embereknek van igazuk és szívem mélyéből vágyódtam ezután. Lemondtam arról, hogy érdemeim által üdvözülhetek, mert mind eddig ez volt reménységemnek alapja. Eltökélt szándékom volt kitartóan kérni az Uról a megigazító és üdvözítő hitet, továbbá a Jézus Krisztus vérébe vetett bizodalmat, hogy ez a vér értem folyt a Golgothán, hogy bizzák egyedül Ő benne, mint Krisztusomban, mint igazságomban, megszentelődésemben és megváltásomban.

13. május 24-ig, szerdáig szüntelen törtetem ezen lelki javak után (bár be kell ismernem, hogy itt-ott alább hagyott buzgóságom és különböző bűnökbe estem). Ugy gondolom, hogy hajnali 5 óra lehetett, amikor elővettem újtestamentumomat és kezdtem olvasni 2. Péter 1, 4 igéket. Még mielőtt elhagytam a házat még egyszer felnyitottam a könyvet és olvastam az igét: „Nem vagy távol Isten országától?” Délutánra meghívtak a Szt. Pál templomba. Ott a 130. zsoltárt énekelték.

14. Este semmi kedvem sem volt, de mégis elmentem egy gyülekezetbe az Aldersgaten, ahol Luthernek a Római levélhez írott előszavát olvasták fel. Körülbelül háromnegyed 9 óra lehetett, amikor ahhoz a helyhez értem, ahol Luther azt a nagy változást írja le, ami végbe megy egy emberi szívben, amely Krisztusban hisz. Ekkor sajtáságos módon megmelegedett a szívem. Tudatára ébredtem annak, hogy lelkem üdvösségét Krisztusban találtam meg és egyedül Ő benne. Bizonyos lettem abban, hogy az én bűneimet, éppen az enyémet törölte el és engem a bűn törvényétől és a haláltól megváltott.

15. Mindjárt hozzáálltam szívem mélyéből imádkozni azokért, kik engem csunya mó-

don kigunyoltak és üldöztek. Majd az egész összejövétel előtt nyilvánosan bizonyoságot tettem arról, hogy mi ment most végbe szívemben. Mindjárt utána a sátán azt sugta nekem, ez nem lehet igazi hit, hol van az öröme? Majd megtudtam, hogy a békesség és a bűn feletti győzelem lényeges részei a Jézusba vetett hitnek. Ami azt a nagy örömet illeti, amit Isten a szívekbe szokott ilyenkor adni, különösen azok szívébe, akik nagy bánatban voltak előtte, azt Isten hol megadja valakinek nagy mértékben, hol megvonja valakitől, aszerint, ahogy az Neki tetszik.

16. Amikor hazaérkeztem, heves kísértéseim támadtak. De én az Urhoz kiáltottam és azok azonnal eltűntek. De újból megjelentek. De én csak ismét feltekintettem az Urhoz és elmenekültek a kísértések. És ebben különbözött merően ez a mostani állapotom a régítől. Erőlködtem, minden erőmmel harcoltam, de csak nagy ritkán voltam győztes a harcban, míg most mindig győztem.

17. Csütörtök, május 25. Felébredésem pillanatában első gondolatom és szavam az volt: „Jézus én Uram!” Teljesen világos volt előttem, hogy minden erőm attól függ, hogy szüntelenül Reá tekintsek és lelkem állandóan benne bizzon. Mikor azután délután újból a Szt. Pál templomba mentem, lelkem számára drága balzsam lett a zsoltár, amit ott énekelték. „Énekelni akarok Isten kegyelméről és az Ő igazságát hirdetni számmal mindörökké.” (Zsoltár 89, 2). De az ellenség megint csak megkísértett és azt sugta nekem: ha van élő hited, miért nincs észrevehető változás benned? Erre azt feleltem (de nem is én): Ezt nem tudom. De egyet tudok, most *békességem van Istennel*. És ma már nem kell bűnözni és az én Mesterem a Jézus Krisztus nem akarja, hogy a holnapért aggódjak.

18. De a kísértő csak tovább kísértelt: „Az a pusztító tény, hogy még itt-ott félelmeszerű érzelmeid vannak, nem bizonyítéka annak, hogy nincs igazi hited?” Erre a kísértésre az Urat hagytam válaszolni, épen felütöttem 2. Kor. 7, 5. „Kívül harc, belül félelem.” Tehát így okoskodtam magamban: szabad még az én szívemben is félelemnek lenni, de előre kell néznie és a félelmet a lábam alá tiporni. (H. H.)

Évi konferenciák.

Folyó évi április hó 27-től május 1-ig tartotta a jugoszláviai konferenciánk ez évi ülését Ujverbáson. Dr. I. L. Nuelsen püspök betegsége miatt nem látogathatott el az ülésekre s így helyettese a hivatalos ülések alatt Sebele György superintendens volt, míg a reggeli bibliaórákat Sigg Ferdinánd svájci igazgató tartotta.

Ugyancsak svájci vendég, Buser Pál davosi prédikátor tartott esténként áldásos evangélicációkat. A konferencia érdekességei közé tartozott a Strumicából felrándult kb. 25 tagból álló énekkar, mely minden könyv és kotta segítségével nélkül adta elő énekeit. A jugoszláviai konferencia beosztási jegyzéke egyébként az 1938. évre a következő: Superintendens: Sebele Gy. — Bitolj: Kalajlievic K. — Cservenka: Lichtenberger T. — Murtino és Kolesino: Krmazviac K. — Mramorak: Grailing F. — Novi Sad és Srenska Mitrovica: Sebele Gy. és Oberlis F. — Novi Vrbas: Drumm A. — Pasicevo: Sebele Gy. — Petrovgrad: Stahl L. — Radoviste: Daskalovic V. — Senta: Takács A. — Skoplje: Temkovic P. — Stari Becej: Takács A. — Strumica Veljusa: Daskalovic V. — Versec: Drumm F. — Diakoniss otthon főnöknő: Isler R. — Missiói pénztárnok: Sebele Gy. — Putzivota szerk.: Daskalovic V. — Lebenscveg szerk.: Stahl L.

* * *

A jugoszláviai évi konferencia után május 4–8-ig tartotta a magyar missiói konferencia évi ülését Budapesten. Beteg püspökünket a tanácskozások vezetésében Tessényi-Jakob János superintendens, míg a reggeli bibliaórák és a vasárnapi ünnepi istentisztelet megtartásában Sigg Ferdinánd svájci igazgató helyettesítette, mélyen szántó igemagyarázattal szolgálván a hallgatók lelki épülésére. Esténként Buser Pál davosi prédikátor evangélicált és a látogatottság naponkénti emelkedése az Ur Lelkének munkáját bizonyította. A konferencia egyébként különösebb határozatot nem hozott s az ügymenet simán, minden lényegesebb változtatást nélkülözve folyt le. Az 1939. évi konferenciát a nyiregyházi gyülekezet nevében Márkus József prédikátor hívta meg és így azt — ha az Ur engedi — Nyiregyházán tartjuk. Amint az alábbi elhelyezési jegyzékből látható, itt sem történt lényeges változás.

Superintendens és kincstáros: Tessényi Jakob János, lakik Budapesten.

Budapest I.	Hecker Ádám
Budapest II.	Löbel János
Dombóvár	Schmidt János
Györköny	Zimre Gyula
Kaposvár	Lieblstöckl Jenő
Kispest	Löbel János
Miskolc	Hasztlits János
Nyiregyháza	Márkus József és segéd Kováts Elemér
Pécs-Borjád	Dr. Szalós Artur
Szeged	Hecker Henrik

A Tábor diakonissza Szanatorium és Gyermekek otthon igazgatója: Tessényi János. A diakonisszák felügyelő és oktató testvére: Niedán Erzsébet tv. A Békeharang szerkesztője: Liebstöckl Jenő. A budapesti Otthon vezetője: Rémay Mária.

Hitler ajándéka egy német methodista gyülekezetnek.

10.000 márkát adományozott — orgonára.

Németországi lapunk a „Der Evangelist“, „A vezér és birodalmi kancellár a schneidemühlei methodista gyülekezetnek 10.000 márkát ajándékozott egy orgona beszerzésére“ címen, egy hosszab hirt közöl, melyben leírja azt a meglepetést, melyet a váratlan adomány a gyülekezet körében keltett. Midőn mi őszinte és tiszta szívből együtt örülünk schneidemühlei testvéreinkkel és az Ur gazdag áldását kívánjuk az adományhoz, örömmel együtt azonban a mi szempontunkból három tényt akarunk leszögezni.

Az első az, hogy a Németbirodalom vezére egy olyan munkát támogat, melynek semmi egyéb célja nincs, mint az Ur Jézus Krisztusban való váltságot hirdetni. Jézus által a szabadulást a bűnből, a lelki nyomorúságból és megbékélést Istennel. A mi célunk átadni az embereknek Isten üdvözenetét Jézus Krisztusban és kérni őket, hogy vágyakozzanak Isten eljövendő haragja elől Jézushoz menekülni.

Továbbá a Német birodalom kancellárjának nemes adományából azt kell látnunk, hogy ismeri a methodistákat. Nyolcvan millió német vezére előtt, nem valami ismeretlen szektáciska a methodizmus, hanem előtte is ismert és megbecsült közösség, melynek hallatára, nem bigygyeszi el ajkait és nem néz csodálkozó szemekkel, hogy hát ez már megint micsoda új vallás (?) hanem nem kerülte el figyelmét, hogy methodizmus létezik és dolgozik. Ebből következik a harmadik.

Megbecsüli munkánkat. Mert ha nem értékelné, amennyire takarékosága és egyszerűsége közismert, bizony egy fapfenniget, (hogy ne mondjuk fagarast) sem áldozna egy methodista gyülekezetre, nem tizezer márkát.

E hírrel és a hozzáfűzött rövid megjegyzéssel kapcsolatban, mi sem adományt, sem munkánk értékelését, sem személyünk megbecsülését nem kérjük, csupán az a vágyunk, hogy nyugodtan és szabadon hirdethessük Krisztust és a mindenkitől megvetetteket és bűnök-től megkötözölteket megbékéltessük Istennel.

(I. j.)

Sokan hajlandók az önbíráskodásra, de kevesen az — önbírálatra.

Mindenki követeli az igazságot, de kevés — követi.

A lator a keresztfán.

(Moody prédikációja. Ford Konrád Gábor)

II.

Azután azt halljuk a latorról, hogy Krisztust igaznak ismerte el: Ez pedig semmi méltatlant nem cselekedett. Amíg az emberek Krisztussal ellenkeznek, távol vannak attól, hogy valódi keresztények legyenek. A lator azonban, nagyon közel jött az Urhoz; Semmi méltatlant nem cselekedett. Ott volt az őt kigunyoló tömeg, ámbar csufolódókkal volt körülvéve, mégis hallhatóan őt, amint így szól: Ez pedig semmi méltatlan dolgot nem cselekedett. A következő lépés a hit volt. Azt hiszem, ez a legszokatlanabb hitbeli eset a Bibliában. Ábrahám a hívők atyja volt, de Isten 25 évig tartotta iskolájában. Mózes is a hit embere volt, de ő látta az égő csipkebokrot és egyéb bizonyosságokat is kopott Istentől. Illésnek is volt hite, de vegyéktek figyelembe, hogy mily alapos oka volt erre. Istennek gondja volt rá és a szükség idején táplálta őt. Itt azonban olyan ember függ előttünk, aki csodát nem látott, életét gonosztevők között töltötte el, kinek barátai tolvajok és más törvénytörők, ki most halálos kínjai és egy gunyoló tömeg közepette vallást tett Isten Fiáról.

A kik Jézus tanítványai, kik csodálatos igéit hallgatták és kik bámulatos méltó cselekedeteit látták — elmenekültek. A lator nem látott ragyogó királyi koronát, hanem csak tövis koszorút a szenvedőnek fején. Semmi nyomát nem láthatta egy királyi országnak. Hol voltak Jézus alattvalói? És mindezek dacára ez az istentelen, ki keresztre volt verve, kinek minden tagja vonaglott a kimondhatatlan fájdalomtól, kinek gonosz lelke szörnyű kínokat szenvedett, megragadta a mellette függő Krisztust, mint Megváltóját és bizott benne, hogy megmenti őt még az utolsó órában is. Igen, ennek a latornak a hite, amint a Golgotha sötétségében fényesen világít, egyike a hit legcsodálatosabb példáinak a Szentírásban. — Uram emlékezzél meg én rólam, mikor eljössz a te országodban. — Hála legyen az Urnak az ilyen hitért. Az Ur Jézus szívét mennyire felüldithette az, hogy Őt valaki e sötét órában is urának vallja és hitt az Ő országában. Mily melegen dobogott a lator szíve az Urért, az Isten Fiáért. Mily örömet omlott volna a kereszt tövébe, lábai elé, hogy Őt imádja. De ezt nem tehette. Kezei és lábai szilárdan voltak a fához szegezve, de szemét nyelvét, és szívét nem szegezték oda. Legalább fejét oda fordíthatta reá nézhetett Isten Fiára és meghasadó szíve, szeretettel doboghatott érte, az Egyetlenért ki meghalt érte, mint éretted és érettem is és könyöröghet hozzá: Uram emlékezzél meg rólam, mikor eljön a te országod

Mily vallástétel volt az Urról „Urnak“-ne-

vezte Őt. Valóban ritka egy Ur! Kezei és lábai szegekkel a keresztre verve. Különös trón. Halvány arcán csurog a vére, amint a tövisből font korona sebeket hasított rajta. De annál inkább Ur volt. Bűnös hívő te is Őt mint Uradat. Állj te is amellé a lázadó mellé és kiáltsd te is: Uram emlékezz meg rólam. Rövid ima, de meghallgatást talál. Szükségtelen hozzá tenni. — „Mikor eljössz a te országodba” — mert Jézus most már ott van Istennek jobbján. Csak négy szó, de e négy aranyszemből álló lánc elég ahhoz, hogy a bűnöst Urához láncolja. Vannak, kik azt gondolják, hogy bizonyos ima formákat kell szem előtt tartaniok és talán egy imakönyvet kezükben tartaniok, ha illő módon akarnak a kegyelem trónjához járulni. De mit használt volna egy imakönyv annak a kereszten függő szegény latornak, kinek mindkét keze oda volt szegezve? Vagy tegyük fel, ha egy papnak, vagy egy prédikátornak kellett volna érte imádkozni, mit használt volna az neki? Senki sincs ott, ki érte imádkozzék, néhány óra múlva meg kell neki halni és bemenni az örökkévalóságba. Emberi segítség nem volt számára, de Isten támogatott egy hőst, aki segíthetett rajta és az ott volt közvetlen mellette. Szívől imádkozott. Imája rövid, de áldásos volt. Egyenesen a központra irányult. — Uram emlékezzél meg rólam, eljössz a te országodba. — Azért könyörgött amire neki itt és most a legnagyobb szüksége volt.

És most figyeljük meg az imájára adott feleletet, Többet kapott, mint amit kért. Ugy volt a lator is, mint mindazok, akik hittel imádkoznak és akik többet kapnak, mint amit kérnek. A lator csak azt kérte Jézustól, hogy emlékezzék meg róla, de az Ur azt felelte neki! — Még ma velem leszel a paradicsomban. — Azonnali áldás, a közösség ígérete, örök nyugalom. Így hallgatta meg Krisztus a lator imáját. De most sötétség borul az egész földre. A nap elrejti orcáját. De mindenek felett a legnagyobb, hogy az Atya elrejti arcát a Fiutól. Mit jelenthetne más különben e fájdalmas kiáltás! Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet? — Meg volt írva: — Átkozott minden aki fán függ. Igen. Jézus átokká lett érettünk. Isten nem tűrheti a bűnt. És mikor egyszerűlt Fia, a mi bűneinket testén hordozta, Istennek el kellett fordítani orcáját Fiáról. Azt hiszem, ez nehezedett legjobban a Megváltóra, mikor Getsemáne kertjében így könyörgött. — Ha lehetséges, muljék el e pohár. — Barátai hűtlenségét, ellenségei gyűlölték, a keresztkinjait, a halál árnyékát elhordozta, de mikor az Atya elrejtette előle arcát, ez még Isten Fiának is igen nehéznek látszott. De az Ur ezt is elszenvette a mi bűneinkért. És most az Atya arca ismét felénk fordult, felénk, kiknek bűnei miatt elfordult és mikor a büntelen Jézusra tekint, Őbenne minket lát. Mily vigasztaló lehetett Jézusra nézve minden fájdalma és kinja között

hallani, hogy a lator vallást tett róla.

Az Ur örvend ha vallást teszünk róla. Jusson eszetekbe, mint egykor kérdezte Péter től: — Kinek mondanak engem az emberek? — Péter felelte: Némelyek Mózesnek, mások Illésnek, ismét mások egynek a próféták közül valónak tartják Őt. Az urnak arra a kérdésére pedig: — Ti pedig Kinek mondtok engem? — Péter azt felelte: — Te Krisztus vagy az élő Istennek Fia. — Jézus örvendett tanítványa feleletén és megáldotta őt. Itt a sötét órában, Messiásnak, Isten Fiának vallja Őt a lator. Talán már annyira növekedett a sötétség, hogy a lator nem láthatta az Urat, de érezte, hogy közelében van. Az Ur Jézus elvárja tőlünk, hogy úgy a sötétségben, mint a tiszta világosságban vallást tegyünk róla. Vallást tegyünk, mikor nehéz is nekünk, éppen úgy, mint mikor semmi vesz nem fenyeget.

Ha egy kiváló ember meghal, igyekszünk halálának körülményeit és utolsó szavait megtudni. Isten Fiának utolsó cselekedete egy bűnös megmentése volt Földi munkásságát bűnösök boldoggá tételével kezdte és a lator megmentésével végezte. Jézus kiragadta e foglyot a halál torkából. Már a pokol kapujában volt, de Jézus megmentette. A sátán már biztosra vette, hogy e latornak lelke már az övé lesz. Ez az enyém, mert élte minden idejében az enyém volt. De még az utolsó órában a szegény, nyomorult, Jézushoz kiáltott és az Ur széttörte a bilincseket, melyek fogva tartották. Jézus belépőjegyet adott neki a paradicsomba. Mikor az egyik katona Jézus oldalát dárdéjával megnyitotta. A haldokló latornak Zakariás próféta mondása juthatott eszébe: „Azon a napon kulfő fakad a Dávid házában és Jeruzsálem lakosainak bűn és tisztátalanság ellen.” (Zakariás 13, 1)

A néger álma.

Egy newyorki templomba hol az a szokás, hogy az állandó látogatóknak kijelölik helyüket egy néger a templomszolgát arra kérte, hogy jelöljön ki számára is egy helyet — mint más fehér látogatóknak, honnan az istentiszteletet hallgathatja.

— Az lehetetlen — felelte a templomszolgá, — mert a fehér látogatók vonakodnának ön mellett ülni.

Mivel a fekete nem hagyta magát oly könnyen elküldeni, a szolga végül is a lelkészhez utasította kívánságával; De ez is azt mondta: A templomba eljöhét, amikor csak akar, de egy állandó helyet nem adhatunk, mert a többi látogatók megbotránkoznának.

A néger szomorúan elment, de alig nyolc nappal a beszélgetés után ismét fölkereste a lelkészt, ki türelmetlenül és kedvetlenül fogadta: Mít akar már megint? Megmondtam már, hogy

nem adhatok helyet a templomban. De a néger alázatosan így szólt:

— Csak azt akarom önnek mondani lelkész ur, hogy már lemondtam a helyről. Az elmúlt héten az Urhoz kiáltottam és megkérdeztem, hogy mit tegyek? Az Ur álmomban azt mondta, hogy nyugodtan lemondhatok itt a helyről, mert ebben a templomban már neki sincs régen helye... Vajjon a mi templomunkban van-e helye az Urnak?

Egy ősmethodista vasgyuró.

Fejezetek a vadnyugat egyik uttörő prédikátorának életéből.

Plath H.

IV.

Egy hitetlen orvos beakarta bizonyítani Cartwrightnek, hogy Istenben való hit, csak hazug ábránd, mert az őt érzék közül csak egy tanuskodott mellette s mindjárt kérdezgetni is kezdte: — Látta már ön a hitet? — Nem. Megizlelte ön már a hitet? — Nem — Hallotta ön már a hitet? Nem. Megszagolta ön már a hitet? Nem. Érezte ön már a hitet? Igen. Az első pillanatban megzavarodott Cartwright a kérdések ez ostroma alatt. De azután összeszedte magát és a következő kérdéssel fordult az orvoshoz: Mondja doktor ur, hajlandó ön, az ön orvosi tudományát is hasonló vizsgálatnak alá vetni, mint amelynek a hitet vetette alá? Az orvos kész volt erre, mire Cartwright a következő kérdéseket tette fel. Látta ön már a fájdalmat? Nem. Hallotta ön már a fájdalmat? Nem. Megkóstolta már a fájdalmat? Nem. Megragadta már ön a fájdalmat? Nem. Érezte már ön a fájdalmat? Igen. Minden bizonyul. A doktor le volt győzve és belátta, ha így érvel, az ép oly kevéssé bizonyítható a fájdalomra vonatkozólag, mint a hitre nézve és mégis mindkettő tény és valóság. Az orvos csak hamar meggyőződött elveszett állapotáról és vágyakozott: a Krisztusban rejlő békesség után.

Mint fentebb említettük, dacára az utazó prédikatori szolgálat nehézségeinek és anyagiilag is nagyon szerény helyzetének, Cartwright Péter mégis megnősült. maga írja: Érett megfontolás és után, missiói kerületemben befejezve a munkát, elhatároztam, hogy megnősülök. 1808. aug. 18-án megtartottuk az eljegyzést és atyám házában szept. 1-én egybekeltünk. Épen 23 éves voltam. Kendree püspök ez alkalommal a következőket mondta neki; Azt nem sajnálom, hogy megnősülsz, de azt igenis fájjalom, hogy kénytelen leszél egy helyen maradni, mert az éhség arra fog kényszeríteni. De volt Cartwrightban becsületérzés és megoldotta a kérdést és

utazópredikátor maradhatott. Hét fiu és két leány származott házasságukból Cartwrightné egy kis farmon gazdálkodott, míg férje az örömmüzenetet hirdette. 85-ik életévében így beszélt házasságáról: Hálát adok Istennek, hogy fáradtságos prédikatori pályámon olyan méltó élet-társal ajándékozott meg, ki soha nem akadályozott utaimban és az igehirdetésben, soha szemrehányással nem illett azért, hogy minden segítség nélkül egyedül hagytam otthon, ellenben mindig erősített, hogy kötelességemet hiven teljesítem. Több mint 60 éve élünk együtt és azt hiszem nem tévedek ha azt álltom, hogy az én feleségem a világ legidősebb methodista prédikátornéja, már t.i. utazó prédikátornéra gondolok. Hét élő gyermekünk van, ötven unokánk és harminchét dédunokánk és a jó Isten tudja, hogy még hány jöhet ezután. 1863. szept. 24-én ünnepelte Cartwright Péter mint kerületi előljáró 50 éves jubileumát. Nagy ünnepséget rendeztek tiszteletére, mely alkalommal tiszteletbeli doktori oklevéllel is megtisztelték. Ezen az ünnepségen egy rövid visszapillantást adott utazó prédikatori munkásságából. Többek között ezt mondotta: — mint methodista prédikátor 65 éve működök, ebből 50 éve vagyok kerületi előljáró és ha nem is a legöregebb férfiak és prédikátorok vagyok is az egyháznak, de azt hiszem a methodista egyház legöregebb utazó prédikátora vagyok. E hatvanöt év alatt állandóan tizenegy missiói területet és tizenkét kerületet utazott be. Tízezer tagot vett fel az egyházba, nyolcezer kis és ezer serdülő gyermeket keresztelt, ötszáz halotti beszédet tartott. Körülbelül 15 ezer prédikációt mondott a népképviselőbe is beválasztották és buzgó harcosa volt a rabszolga felszabadításnak.

Dacára 85 esztendőskorának, hallani sem akar nyugdíjaztatásról. Hő vágya volt élete végéig tényleges prédikatori szolgálatban maradni és ezért a püspök kinevezte konferenciái evangélistának, ki akkor és ott munkálkodott, ahol éppen szükség volt. Így volt segítségére a legkülönbözőbb gyülekezeteknek.

De Cartwright Péter kiszolgált. Szívesen szolgált volna tovább is, de a meghívásokat le kellett mondania. A szenvedések és az aggkor gyengesége leállították. Utolsó évei a betegségek, szenvedések és ezen keresztül a vizsgák ideje voltak. De az öreg harcos ezt is kiállotta és így szólt: — Isten segít. Isten itt van és én vele vagyok: amit küld, az Cartwright számára bizonynyal áldás. És bár meddig tartson és bár a fájdalmak mint hevesebben győzörjenek is, — mégis áldani akarom Őt. Békességet és örömet ad nekem. — 1872 szept. 25-én Cartwright Péter abba a nyugalomba ment, amelyet az Ur az Ő népe számára készített.

Számunkra ennek az öreg uttörő prédikátornak az élete Isten megmentő kegyelmének bizonyítéka. Ő maga mondta: — ha is-

tennek tetszett, hogy nekem egy vallást adjon, akkor az számomra nem egy gyöngéd, érzé-
gős, nem ezüst cipellőben járó, hanem egy ke-
mény, sűrű meglerés volt. Komolyan tusa-
kodtam és küzdöttem érte és tudom, hogy
bűneim bocsánatát elnyertem. — Hála Isten-
nek mi is tudjuk, hogy a kegyelem mit végzett
Cartwright Péteren és ugyanezt cselekszi mint
den emberen. A világ végezetéig valóság ma-
rad az ige: — Ahol a bűn megsokasodik, ot-
még sokkal nagyobb a kegyelem.

Vége.

HIREK A NAGY VILÁGBÓL

Püspökünk a zürichi rádióban Értésü-
lésünk szerint vasárnap, e hó 22-én a zürichi
rádióban — amennyiben egészségi állapota
megengedi — püspökünk, Dr. Nuelsen L. J.
fog este fél 7 órai kezdettel előadást tartani a
200 éves Weseley jubileummal kapcsolatban.

Németország. Ez esztendőben van 80 esz-
tendeje, hogy a frankfurti szemináriumunk meg-
nyílt. Az európai kontrnensen, — így hazánk-
ban is — működő prédikátoraink legnagyobb
része ezen intézetben nyerte a kiképzését.

Kína. A methodista egyház munkája Pe-
kingben és Sanghaiban. A háboru miatt sok
missionáriusunknak el kellett hagyni munkate-
rületét. Újságjukat is, Sanghai helyett a Filipipi
szigeteken (Manilába) nyomják. Hammaker püs-
pük a rendkívüli viszonyok miatt a konferen-
ciák egész sorát le kellett mondani. Egyébként
magádan Pekingben is igen nagy munkaterüle-
tünk van. Fiu és leány iskola, prédikátor sze-
minárióm, két kórház, több prédikátor állomás
és eapközi otthon. Ugyancsak hasonlóan kiter-
jed misszióink van Nankingban, Kína jelenlegi
lővárosában is.

**Újtestamentum a kínai katolikusok ré-
szére.** Egy köztisztelőben álló államférfi Ma
Siang Peh évek óta dolgozik az újtestamentum
fordításán. Most közel 98 esztendő korában
munkájának vége felé közeledik. Az új kínai
fordítás egyházi jóváhagyással jelenik meg.

Norvégia. Norvég tengerészmisszió fontos
missziót teljesít, az otthonuktól gyakran hetekig,
hónapokig távollevő halászok között. A kü-
lönböző városokban tengerész otthonokon
kívül ugynevezett Bethel-hajókat tart for-
galomban, melyeken kórterem és istentiszteleti
helyiség van. Egy ilyen új Bethel-hajót, mely
200.000 norvég koronába került, mostanában
adtak át rendeltetésének.

Afrika. Vasárnap megtartása Keletafriká-
ban. Erre vonatkozólag az „Ijju Egyház” az

alábbi megszívlelendő hirt hozza: Anélkül, hogy
az angolok kötelező törénys munkaszünetté
tették volna a vasárnapot, a legtöbb kerületben
e napon nem dolgoznak. Ünnepi öltözékben,
nagy csoportokban vonulnak az imaházakba.
A nem keresztény benszülöttek is figyelembe
veszik e napot és a törzsfőnökök is ügyelnek arra,
hogy keresztény munkásaik e napon ne dol-
gozzanak. A Nijassa-tónál tartani szokott edény-
vásárt is vasárnapról egy más hétköznapra tet-
ték mert — lehetetlen a keresztények ünne-
pnapján vásárt tartani. — Ahol így gondolkoz-
nak, ott lesz élő egyház. Mi még csak azt füz-
zük e hirhez, hogy a civilizált fehér (?) ember-
nek hogyan kell egykor szégyenkezni e barbár
(?) feketék előtt kik nem hangoztatják, hanem
kiélik kereszténységüket.

Anglia. Angliában az állam és szabad-
egyházak együttesen készítik elő az angol bib-
lia négyszázéves jubileumi ünnepeit. A la-
kosság legkülönbözőbb rétege fokozott érdeklő-
déssel fordul a Szentírás és annak terjesztése
felé. Tizenhét egyetemen tartanak rendszeres
bibliaórákat Vajjon nem lenne a mi ifjaink
számára is áldásos e szokás?

Németország. Közismert a konnersreuthi
Neumann Teréz esete, ki azzal vonta magára
a keresztény világ érdeklődését, hogy évek
óta nem vett magához táplálékot és bizonyos
időközben kezei és lábain az Ur Jézus sebei-
nek jegei mutatkoztak. A katolikus egyház
most egy regensburgi püspöki szék által kia-
dott nyilatkozat szerint teljesen távollartja ma-
gát a Neumann Teréz üggyel. A leány atyja
ugyanis nem engedte meg, hogy az egyházi
hatóság orvosi vizsgálatnak vesse alá Neu-
mann Terézt és vizsgálatat ellenőrizze, meny-
nyire helytálló az, hogy immár egy évtizede
vesz magához táplálékot. Egyenlőre az egyház
a látogatásokat sem engedélyezi.

Japán keresztényének üzenete. A Japán
National Christian Council (Nemzeti Keresztény
Tanács), amelyben minden Japán keresztény
egyház képviselve van, a napokban oly merész
lépést tett, amelyhez hasonlót a hadviselés tör-
ténésében alig találhatunk. Ennek a tanácsnak
150 képviselője a következő üzenetet juttatta el
a kínai National Christian Council-hoz, amely-
ben a kínai keresztény egyházak képviseltetik
magukat:

„Összejövételünk azt a határozatot hozta,
hogy juttassuk el az Önök nagybecsült taná-
csához a hála és üdvözlés szózatát. — A mult
évben még a Krisztusban való kölcsönös baráti
kapcsolataink megerősítését reméltük és közöl-
tük is Önökkel ebbeli reménységünket. Szeren-
csére válaszolt is az Önök szervezetük és meg-
kért, hogy küldjünk egy küldöttséget az össze-
jövételükre, aminek mi eleget is tettünk.

Ezen küldöttség jelentéseiből megtudtuk,
hogy a szívélyes testvéri kapcsolatok az ima
és a csendességben való elmerülés által csak

még mélyebbek és szorosabbak lettek, amiért szívből hálásak vagyunk.

Azóta ellenségeskedések támadtak népeink között, amelyek a mostani szerencsétlenségnek okozói. Minket ez oly nagy szomorúsággal tölt el, hogy nem is tudunk kifejezést adni érzelmeinknek, különösen azért, mert nagy reménnyel tekintettünk látogatásuk elé, ami által bizonyára összejövetelünk megélnéült és a két nép közötti baráti kapcsolatok megerősödtek volna. Ez a háboru azonban nem fog mindig tartani, az ágyuk dörgése meg fog szünni. Az ebből az összetűzésből keletkezett sebeket meg kell gyógyítanunk. Mi hisszük, hogy az eljövendő béke, mind a két nép keresztyéneire nagy felelősséget ró és vágyakozunk azután, hogy a kölcsönös keresésben eleget tegyünk kötelezettségünknek.

Bár ez még a jövő titka. Ma csak imádkozhatunk azért, hogy minél hamarabb jöjjön el a béke. Ezért imádkozunk. Mi hisszük, hogy egyek lesztek velünk ebben az imában. Mi vágyakozunk azután és hisszük is bizonytal, hogy imánkban valóban és teljesen egyek vagyunk.

(Der Missionsbotte.)

Márkus István és Csabina Jolán i. hó 7-én házasságot kötöttek Budapesten. A szertartást a vőlegény, prédikátor bátyja Márkus József végezte.

A „Verband der Ungarnfreunde“ diáknnyaralattási mozgalma. A Verband der Ungarnfreunde Wien, az 1938 év nyarán megismétli Magyarországon és Ausztriában egyaránt közzismert és eddig minden esztendőben kitűnően sikerült osztrák diáknnyaralattási mozgalmat, amely abból áll, hogy a nyári vakációra mindkét nembeli osztrák diákokat utal be a vendéglátó magyar családokhoz abból a célból, hogy az osztrák diákok magyar pajtásikat a német nyelvre megtanítsák és a két nemzet ifjúságának összebarátkozását ezen a módon is ápolják.

A Verband der Ungarnfreunde e téren elért, közmegelegetést és elismerést aratott tevékenysége nemcsak osztrák érdekeket szolgál, hanem elsősorban tekintettel van a magyarság és a magyar vendéglátó közönség követelményeire és a legnagyobb súlyt helyezi ezek helyes kielégítésére.

A mozgalom iránt érdeklődő igen tisztelt olvasóink forduljanak közvetlenül a Verband

der Ungarnfreunde-hez Wien, I. Schellinggasse 6., ahol minden felvilágosítást megadnak és a szükséges nyomtatványokat megküldik.

Irodalom.

Pócs Lajos ref. lelkész rendezésében és kiadásában „Példatár“ címen egy illusztrációs kötet jelent meg, mely több mint ezer példát tartalmaz. A kiadó — e téren szegényes irodalmukban — valóban kitűnő, lelkipásztorok, vallástanítók, vasárnapiiskolai vezetők számára megbecsülhetetlen munkát végzett, különösen akkor ha — amint az ismertetésben írja: — A gyűjteménybe csak azokat a példákat igyekeztem felvenni, melyek a magyar irodalomba alig ismertek. — Kivánjuk, hogy a kiadó ezen igyekezete a legteljesebb mértékben sikerüljön, mert az agyoncsépelet évszázados mesécskék, naiv variációkban, nagyon is rászorulnak a muzeumi pihenésre. A mű ára füzve 3 P. Kötve 4 P. Megrendelhető: Budapest, IX., Kálvin-tér 8. II. 17. Pócs Lajos címen.

HOL ÉS MIKOR TARTUNK ISTENTISZÁJTELETET

- BUDAPEST, VI., Felsőerdősor 5.
 Vasárnap d. e. 11 órákor és este 7 órákor,
 csütörtökön este 7 órákor.
 BORJÁD: Vasárnap d. e. 10., d. u. 2.
 Csütörtök este 8 órákor.
 DOMBOVAR: Bezerédy-u. 27.
 Vasárnap d. e. 10, este 7. Péntek este 7 órákor.
 KAPOSVÁR, Németh István-utca 2.
 Vasárnap d. e. 10 és este 7 órákor, csütörtökön este 7 órákor.
 KISPEST, Nagy Sándor-u. 22.
 Vasárnap d. u. 5 és szerdán este 7 órákor.
 MISKOLC, Chillány-utca 4.
 Vasárnap d. u. 4. és szerdán este 7 órákor.
 NYIREGYHÁZA: Desseffy-tér 10.
 Vasárnap d. e. és este.
 PÉCS, Ujvilág-u. 12.
 Csütörtök este 7 órákor. Vasárnap d. e. 10 és d. u. 4 órákor.
 SZEGED, Londoni-krt. 18. Vasárnap d. u. 5-kor.

Kiadó: Keresztyén Könyvesház korl. fel.
 Szövetkezet, Budapest, VI., Felsőerdősor 5.

Felelős szerkesztő: Liebstockl Jenő.
 Kiadásért felelős: Tessényi-Jakob János.

Nyomatott: Kultura könyvnyomdában, Kaposvár,
 Nyomdáért felel: Henczer István.